

Ο αδελφός του Ασώτου...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πόσα χρόνια να 'ταν αλήθεια πού ζούσε μακριά άπ' το σπίτι του Πατέρα! Πόσα χρόνια Θε μου... πεθαμένος. Πόσα χρόνια να 'ταν αλήθεια πού τρεφόταν με τα ξυλοκέρατα της αμαρτίας! Πόσα χρόνια Θε μου... πεινασμένος.

Μια φωνή από τα περασμένα του θύμισε κείνη την παλιά ιστορία... Πόσα χρόνια να 'ταν αλήθεια πού την είχε επιμελώς θαμμένη στα βάθη της καρδιάς του!

Να 'ταν τάχα παραμύθι ή να 'γινε στ' αλήθεια;

Είχε κάτι άπ' τη μαγεία του παραμυθιού... κάτι άπ' τη δύναμη της αλήθειας...

Μιλούσε για έναν «νεκρό πού ανέζησε».

Για έναν πεινασμένο πού χόρτασε με «τον μόσχον τον σιτευτόν».

Πώς έγινε αλήθεια το θάμα;

«...και άναστάς ήλθε προς τον πατέρα αυτού...», ψιθύρισε ή φωνή άπ' τα περασμένα, «...είδεν αυτόν ό πατήρ αυτού και έσπλαγχνίσθη, και δρα-μών ένέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού καί κατεφίλησεν αυτόν».

Να γίνονταν τάχα καί στις μέρες μας τέτοια θαύματα;

Καί άναστάς έπορεύθη με την ελπίδα να υπάρχει καί γι' αυτόν σε κάποιο σταυροδρόμι ένας πατέρας με ανοιχτή αγκάλη.

Τα βήματα του τον έφεραν σέ μια εκκλησιά.

Ένωσε το δακρυσμένο βλέμμα του Πατέρα να τον αγκαλιάζει.

Γονάτισε κι απόθεσε όλα αυτά τα χρόνια της πίκρας, της πείνας, του θανάτου πάνω σ' ένα πετραχήλι.

«Μετά φόβου Θεού, πίστεως καί αγάπης...». Ή φωνή του Πατέρα τον καλούσε.

Καί πάνω στην Τράπεζα «ό μόσχος ό σιτευτός»... «το άρνίον το έσφαγμένον».

Κίνησαν κι άλλοι μαζί του στην πρόσκληση του Πατέρα.

Καί τότε συνειδητοποίησε πώς έχει αδερφούς.

Γύρεψε να βρει στη ματιά τους κάτι άπ' τη στοργή του Πατέρα.

Πόσα παγωμένα βλέμματα συνάντησε το δικό του, πόσες άδειες καρδιές!

Πόσα κεφάλια κουνήθηκαν στο αντίκρισμα του!

Πόσα χείλη ψιθύρισαν «ιδού τοςαυτα έτη δουλεύω σοι καί ουδέποτε έντολήν σου παρήλθον... ό δε υιός σου ούτος, καταφαγών σου τον βίον μετά πόρνων...».

Ήταν αλήθεια άνθρωποι σοβαροί, δίκαιοι οι αδερφοί του. Μα τόσο μακριά άπ' τη σφαίρα της μετάνοιας, της αγάπης, του ελέους...

Είχα τόσες φορές ακούσει εκείνη την παλιά ιστορία.

Την είχα τόσες φορές διαβάσει.

Είχα ζήσει τόσες φορές κι εκείνη τη σημερινή, με τον σύγχρονο άσωτο.

Την είχα δεϊ τόσες φορές να επαναλαμβάνεται μπρος στα μάτια μου.

«Πόσο πλήθυναν οι άσωτοι στην εποχή μας!», συλλογίστηκα.

«Πόσο πλήθυναν... οι αδερφοί του ασώτου στην εποχή μας!», αισθάνθηκα να απαντούν τα δακρυσμένα μάτια του Πατέρα.

Εκείνου του Πατέρα, πού αιώνες τώρα στέκεται σ' ένα σταυροδρόμι με την αγκαλιά ανοιχτή για κάθε άσωτο.

Του δικού μου Πατέρα...

Κι άλλοίμονο, πρώτη φορά κατάλαβα πώς ήμουνα κι εγώ ένας άπ' τους αδερφούς του ασώτου!

Είχα τόσες φορές ακούσει καί ζήσει την επιστροφή του ασώτου.

Δώσε, Θέ μου, να ζήσω καί την επιστροφή του αδερφού του ασώτου.

Τη δική μου επιστροφή...

Της Δασκάλας ΣΟΦΙΑΣ ΒΑΛΜΑ ΓΙΑΝΝΙΣΗ

Πηγή: o-tiron.blogspot.gr